

Все можна виправдати високою метою, але не порожнечу душі

XXI століття – це епоха нових відкриттів, нових технологій, а з іншого боку – нових катаклізмів, стихій та стресів. Європейські країни відзначаються тенденцією до зростання кількості депресій, неврозів, самогубств. Економічний прогрес призводить до покращення добробуту людей, але разом із тим і до погіршення їх психічного здоров'я. Ці зміни в житті суспільства впливають на самопочуття, ставлення до себе, своїх дітей, держави, майбутнього.

Людство живе в стані душевної кризи, зумовленої тотальною відчуженістю людини від сім'ї та роду, природи та історії, культури та традицій, бо воно переобтяжене пресом непевності за свій завтрашній день, а відторгнуте від минулого – живе відчуттям тимчасовості й свого роду „одноразовості”. Людей огортає страх за майбутнє. Ця тенденція охопила й Україну і певним чином спричинила пошук швидких ілюзорно компенсаційних методів зняття цих станів алкоголем, наркотиками...

У сучасних умовах розвитку освіти українські науковці дедалі більше схиляються до думки, що моральна прірва у вихованні дітей і молоді зумовлена не стільки руйнацією духовних основ життя людини в радянському суспільстві, скільки певними кризовими явищами у суспільному та економічному житті сучасної України, які вносять у молодіжне середовище такі негативні соціальні явища, як аморальність, злочинність, розбещеність, агресивність, жорстокість. Наслідком цих деструктивних процесів є відчуження молоді від моралі, зневіра, бездуховність, зневажливе ставлення до культури, традицій, духовних надбань свого народу, байдужість до власної долі, долі держави, тобто відбувається певне заперечення духовності як суспільно й особистісно важливого феномену.

Саме про особливості боротьби з деструктивними явищами серед молоді йшлося на жовтневому засіданні Міського

політичного клубу. Проводила це засідання, яке викликало велику зацікавленість серед студентів, голова клубу декан ФМФ **Валентина Григорівна Воронкова**.

До участі в засіданні були залучені ст. викладач кафедри МО В. В. Бут, асистент кафедри М. А. Ажажа, голова студентського сенату ЗДІА Н. Герасімова, студент гр. Ф-05-2д Д. Скрипка, студентка гр. МП-03мд Н. Сапа.

Під час обговорення теми присутні познайомилися з деякою термінологією щодо теми засідання. Були розглянуті теми деструктивної поведінки молоді, її причин і наслідків.

Присутнім був продемонстрований недовгий, але дуже змістовний фільм під назвою «Щоденник ненародженої дитини», який не міг нікого залишити байдужим.

Сподіваємось, що це засідання, як мінімум, врятувало чиєсь життя...

Була присутня Н. Юсупова

До дня української мови та писемності.

Конкурс ім. Петра Яцика

Низку заходів до Дня української писемності та мови, завершує літературний конкурс ім. Петра Яцика.

У ЗДІА було проведено вузівський тур VIII Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика, в якому взяли участь 200 студентів першого, другого та третього курсів усіх факультетів. У 2-й вузівський тур вийшли 42 студенти. Конкурсна комісія підвела підсумки та визнала переможцями: **Кузнецову Ельвіну** (ЕП-07-1д) та **Левченко Крістіну** (М-07-1д). Вони будуть нагороджені цінними призами.

Високий рівень знань з української мови виявили **Литвиненко Ірина** (ЕМ-07-1), **Маменко Катерина** (ЕП-07-1), **Ковшикова Анастасія** (ЕП-07-1), **Сидорова Анастасія** (БУД-07-3), які теж будуть відзначені подарунками.

Конкурс був проведений викладачами кафедри:

*Черновою Іриною Вікторівною
Геладзе Світланою В'ячеславівною
Пестуховою Ольгою Василівною
Добровольською Наталею
Олексіївною*

Піднести престиж державної мови

Засновник конкурсу Петро Яцик (помер 2003 року) народився на Сколівщині, в селищі Верхнє Синьовидне, а згодом виїхав до Канади, де став успішним багатим підприємцем, меценатом і громадським діячем. В Україні про нього почули після здобуття Україною незалежності. Саме він був головним меценатом “Енциклопедії українознавства” англійською мовою, а потребу в започаткуванні конкурсу української мови пояснював так: “Це піднесе в дитячих очах престиж державної мови, додасть їм упевненості у своїх силах і віри в те, що знання дозволяють посісти важливе місце в дорослому житті. І все це – мова, саме з нею асоціюватимуться їхні інтелектуальні перемоги”.

ПРОЩО БІГЛАЮТЬ КОЗІЦЬКА

Простягнути нехай тоненьку, але живлющу нитку, що зв'яже нас із історією, з минулим. А це значить, що ніхто не назве нас «Іванами, що не пам'ятають спорідненості».

Президент Сенату ФЕЕТ Ганна Петрова

PS. В академії навчаються студенти, які причетні до мистецтва володіння та виготовлення зброї, оскільки займаються історичним фехтуванням. Вам цікаво? То читайте статтю «Оружжя сквозь тисячелеття» в №2 (97) газети «Академія» за 2007 рік.

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ ЧЕЛОВЕКА — В ЕГО ДЕЛАХ...

Если бы к этому эссе мне пришлось искать эпиграф, я остановила бы выбор на четверостишье Лопе де Вега. Припоминаете: «... у женщины, как опыт учит нас, здоровье с красотой неразлучны. Вы свежестью так радуете глаз...». Ну вот умеет эта женщина неизменно держаться на уровне. Понятно, что прожитое время накладывает свою печать на каждого. Но одного согнет до земли, а другой, хоть ему ничуть не слаще, — голову держит высоко.

Да и вообще, главное, это ощущать себя со знаком «плюс», творить свою судьбу самому! Такова, на мой взгляд, **Надежда Кондратьевна Желябина, проректор по воспитательной работе, дважды мама, дважды теща, четырежды — бабушка! И юбилар ноября-месяца.**

Рассказывая читателям об этом интересном человеке, отметим сразу, что за годы трудовой деятельности Надежда Кондратьевна прошла нелегкий, но неизменно ведущий ко все новым вершинам путь. Считаю необходимым хотя бы кратко обозначить эти вехи: в 1970-м году Н. К. Желябина закончила «машинку» по специальности «Авиационные двигатели» с красным дипломом. Училась в аспирантуре в Московском институте инженеров гражданской авиации и получила степень кандидата технических наук. И с 1984 года работает в ЗИИ-ЗГИА. Сначала на кафедре МОМЗ (МНС, затем старший научный сотрудник, ассистент, доцент кафедры). Уже с начала 1992 года ее назначают заместителем декана энерго-механического факультета и, спустя год, деканом. Через пять лет Надежда Кондратьевна становится проректором по учебно-воспитательной работе ЗГИА. Сегодня мы все знаем ее как проректора по воспитательной работе, за плечами у которого внушительный объем проделанной работы, новаторские начинания и огромный педагогический опыт.

Всегда на виду, в гуще студенческой круговерти, она умеет быть и обаятельной, и строгой, и внимательной, и требовательной. Однако, за всем этим скрывается еще и неповторимая, как каждый из нас, личность. Итак какая же она, Желябина Надежда Кондратьевна?

Рассказывая о своей непростой жизни

в книге «Герои и судьбы», Надежда Кондратьевна не без гордости знакомит читателя со своей родословной, уходящей корнями к запорожскому казачеству. С теплотой вспоминает послевоенное детство, школьную пору: «...Я родилась в Запорожье в голодном послевоенном сорок седьмом году, детство было счастливым: вспоминаются не лишения, а особая атмосфера тепла и взаимного уважения, которые царили в нашем доме. Наверное, именно эти качества пробуждали в детских душах повышенное чувство ответственности за свои поступки. ...Мне оно помогло многого добиться в жизни. Приведу пример. Училась я в математическом классе школы №28. Точные науки давались легко, а достижения в изучении иностранного языка, мягко говоря, были скромными, видно, до такой степени, что учительница позволила себе усомниться в моих способностях вообще. Во мне тут же заговорило самолюбие, за которым скрывались стыд, обида, злость. А главное, все-таки, наверное, незадействованное чувство ответственности, которое обязывает в любом деле добиваться успеха. Во время каникул я не только наверстала упущенное, но и сделала неплохой перевод объемной английской книги, чем повергла свою преподавательницу в крайнее изумление».

Семейству Желябиных довелось поkolесить по стране, но тяга к родным местам привела их назад в Запорожье.

Тогда-то и состоялась первая встреча, и зародилась, как оказалось в дальнейшем, взаимная любовь ЗИИ-ЗГИА и Надежды Кондратьевны. «...Неожиданно для самой себя, находясь в гуще кафедральных и институтских дел, я обнаружила, что мне доставляет удовольствие организационная работа... Успехи на этом поприще заметили коллеги и руководство института — к этому времени уже Запорожской государственной инженерной академии...

Постепенно приходило понимание того, что ...мир, созданный руками человека, должен гармонически вписываться в природный. Иначе не избежать катастроф как техногенного, так и социального характера... Будущий инженер обязан уметь не только грамотно рассчитать конструкцию или разработать технологический процесс, но и предвидеть, как творение рук человеческих повлияет на Природу, Общество и Человека...»

Понимание того, что даже самая увлекательная лекция требует практического закрепления, подвигло проректора

по УВР Н. К. Желябину на создание, совместно с кафедрами гуманитарного цикла, четкой концепции организационно-воспитательной работы, организацию института кураторов, введение должности заместителя декана по воспитательной работе, заместителя коменданта общежития по воспитательной работе... В те годы в академии создается первая в нашем регионе студенческая общественная организация — КИСС (координационно-инициативный студенческий союз), правопреемником которой стал широко известный институт студенческих сенатов. Появился в ЗГИА и ряд общественных клубов по интересам.

При всей своей загруженности Надежда Кондратьевна Желябина на протяжении четырех лет была депутатом Запорожского горсовета, является и поныне председателем Совета проректоров по воспитательной работе вузов Запорожской области,

председателем Запорожской городской организации «Громадська Рада освітян і науковців України», член Ученого совета академии... Словом, жизнь была и продолжает быть наполненной «грохотом дел, суматохой явлений...»

За всем этим нельзя не упомянуть о Надежде Кондратьевне как о педагоге и исследователе: проводя учебный процесс на высоком научном и педагогическом уровнях, она большое внимание уделяет совершенствованию методике преподавания. На ее счету свыше 140 научных и методических публикаций, из которых 106 научных статей и тезисов, издано в соавторстве 9 учебных пособий, в том числе с грифом МОНУ, 25 методических разработок. И перечень высот, покоренных нашим юбиляром, можно было бы продолжать еще долго. Но ведь что такое газетная страница? 70 строк убористого текста, 6 с лишним тысяч знаков и три фотографии... А жизнь так длинна и многогранна! В качестве заключения приведу здесь еще одну цитату из книги «Герои и судьбы». Значимую цитату, можно сказать, ключ к пониманию создаваемого образа: «... **Моя работа и личная жизнь неразделимы. Повсюду я стараюсь дарить себе и другим минуты радости среди буден и праздников, из которых складываются годы. Складываются и отлетают, но грустить по этому поводу еще не имею времени.** Жизнь продолжается и она прекрасна!

Н. А. Юсупова

Сердечные, искренние поздравления Надежде Кондратьевне по случаю юбилея. Удачи, вдохновения, настойчивости — во всех ваших свершениях! Здоровья и счастья!